

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἡμετέρας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκασμα ἐπισημὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησίως... 8, — Ἐξάμηνος... 4,50 Τριμήνιος... 2,50 Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίως... 10, — Ἐξάμηνος... 5,50 Τριμήνιος... 3, — Αἱ συνδρομαὶ λαμβάνονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤῶΝ 1879 ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΑΘΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λειτ. 20, Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 24, 70 Φύλλα προσηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῆνται ἕκαστον λειτ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 15ος Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἀπριλίου 1908 Ἔτος 30όν. — Ἀριθ. 22

ΔΙΑ ΤΑ ΠΥΓΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
(ΡΩΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΝ, ΥΠΟ Β. ΜΙΕΡΕΡΟΒΙΤΣ-ΛΑΝΤΣΕΡΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'. (Συνέχεια)

— Δὲν θὰ βλέπεις πιά τὰ φάρια νὰ μεγαλώνουν! εἶπεν ὁ Βάσκας μὲ πνιγμένην φωνήν.

Καὶ ἔξαφνα ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ὁ Σάσας ἐγνοοῦσεν ὅτι ὁ Βάσκας δὲν ἔκλειε διὰ τὰ φάρια, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἤσθάνετο δάκρυα εἰς τὰ μάτια του. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἐξεσκοῦσε.

— Πάψε λοιπόν! γιατί κλαῖς; Μήπως πέθανε;

— Ἐξέρω κ' ἐγώ... Μπορεῖ καὶ νὰ πεθάνῃς. Νά, ὁ σκύλος τοῦ γείτονα ἐφόρησε.

— Μὰ δὲν εἶμαι σκύλος ἐγώ... Ἐλα λοιπόν, φθάνει!

Ἐσιώπησαν καὶ πάλιν. Τὸ δάσος ἄρχισε νὰ φυμπνίζεται, τὰ πτηνὰ ἐτόνιζαν τὰ πρῶινα των ἔσματα.

— Ἐξέρεις ὅμως, ὑπέλαβεν ὁ Σάσας δὲν μπορούσα νὰ τοὺς ἀφίσω καὶ νὰ φύγω χωρὶς λέξι.

— Γιὰ τὸν Πάρφιν λές;

— Καὶ γιὰ τὴ Μελανία.

Ἦταν δεύτεροι γονεῖς γιὰ μένα.

— Ναι... μᾶς ἔτρεφαν καλά... δὲν μᾶς ἔλειπε τίποτα.

— Τοὺς ἀφίσω ἕνα γράμμα. Διάβασέ τοὺς το, σὲ παρακαλῶ.

— Ἡ Μελανία θὰ λυπηθῇ πολὺ.

— Ἦέ της πῶς ὁ Σάσας ἔχει μητέρα.

— Καὶ ἂν μὲ ρωτήσουν ποὺ πᾶς; τί νὰ τοὺς πῶ;

— Ἦέ τους πῶς δὲν ξέρεις.

— Νά πῶ ψέμματα δηλαδή; Τὰ βιβλία γράφουν πῶς ποτὲ ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ λέῃ ψέμματα.

— Μὰ δὲν μπορείς νὰ μὲ προδώσῃς.

— Ἀλήθεια... νὰ πῶ ψέμμα δὲν κάνει, νὰ σὲ προδώσω δὲν κάνει... Τί κάνει λοιπόν;

Καὶ ὁ Βάσκας ἐξάρωσε τὸ μέτωπόν

του... Ἦτο φανερόν, ὅτι δὲν ἔξευρε πῶς νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ δύσκολον πρόβλημα.

— Ἄ, τὸ βρήκα! Θὰ τοὺς πῶ πῶς ξέρω ποὺ πᾶς, ἀλλὰ δὲν κάνει νὰ τὸ πῶ.

— Θὰ ἐπιμείνουν.

— Τότε θὰ κρυφθῶ εἰς τὸ δάσος. Ψέμμα ὅμως δὲν θὰ πῶ ποτέ!

— Ὅπως θέλεις.

— Ἐπειτα, πῶς μπορεί νὰ πιστέψῃ ὁ Πάρφιν πῶς δὲν μοῦ εἶπες τὰ σχέδιά σου; Καλλίτερα νὰ κρυφθῶ!

— Σ' ἀφίσω ἔλα μου τὰ βιβλία. Καὶ τὸ τσάι μου, καὶ τὴ ζάχαρη, καὶ ἔλα.

— Μ' ἀρέσει τὸ τσάι.

— Τόσφ τὸ καλλίτερο!

— Ἀμὴ ὁ Κολοβὸς τί θὰ γίνῃ;

— Ἄ, ὁ Κολοβὸς μοῦ χρειάζεται καὶ τὸν παίρνω μαζί μου!

— Ἐχεις δίκιο... Γεῖά σου, Κολοβὸ! Ἄντιο!

Ὁ Κολοβὸς ὄρμησεν, ἔβαλε τὰ πόδια του εἰς τὸν ὄμιον τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ ἔγλειψε τὸ πρόσωπον.

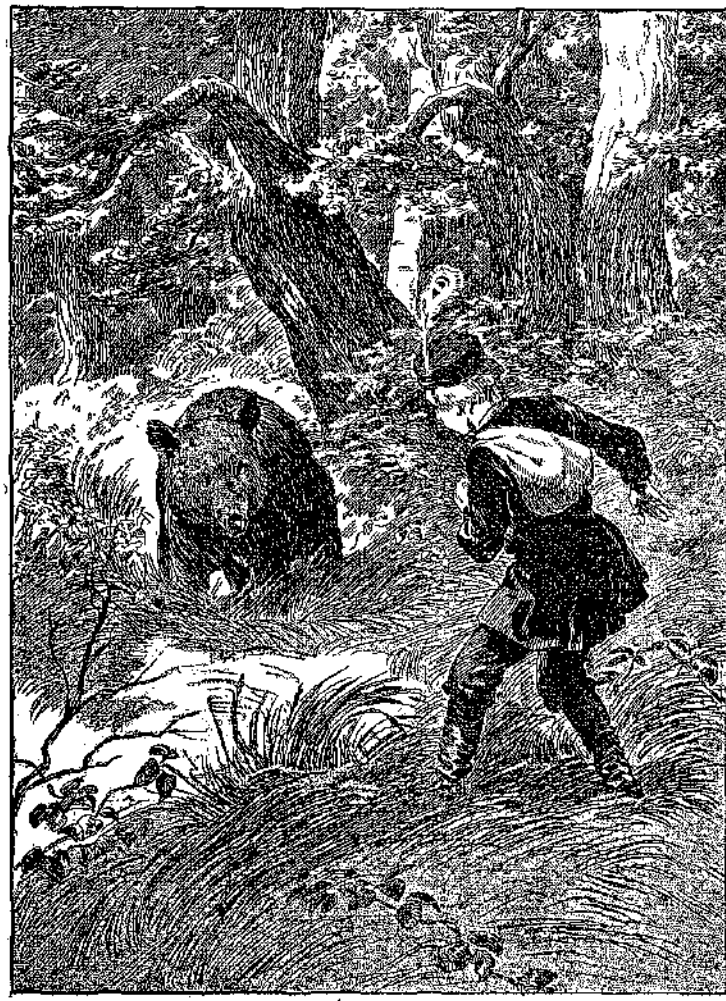
Ὁ Σάσας, εἰς ομοίαν περίστασιν, θὰ τοῦ ἔδιδε μίαν κλωτσιάν. Ὁ Βάσκας ἤρξασθη νὰ σκουπισθῇ...

— Θέλεις, Σίσα, νὰ σοῦ χαρίσω τὸ πουλί μου;

— Δὲν εἶνε εὐκολὸ νὰ τὸ πάρω μαζί μου.

— Ἐχεις δίκιο.

Καὶ τὸ κεφαλάκι τοῦ Βάσκα ἄρχισε νὰ σκέπτεται καὶ πάλιν, διὰ νὰ εὕρῃ τί καλὸν ἤμπε-

«Ἐνα πελώριον δασομαλλὸν κεφάλι...» (Σελ. 170, στ. γ')

Ρούσε να χαρίση του Σάσα ως ένδύμιον.
— Ά, νά! . . πάρε αυτό.
Κ' έβγαλεν από την τσέπη του ένα σουγιάν.

— Μά σουγιάν έχω . . .
— Δέν πειράζει, πάρ' τον κι' αυτόν! παρεκάλεσεν ο Βάσκας με δακρυσμένα μάτια.

— Καλά, δός μου τον.
Ο Σάσας άρχισε και αυτός να σέπτεται κ' εσταμάτησε.

— Έδω' μεις εξούσαμε σαν άδελφια... άλήθεια;

— Γιατί τ'ό λές αυτό; . .
Και ο Βάσκας άπέστρεψε τ'ό πρόσωπον διά να κρύψη την συγκίνησίν του.

— Τ'ό λέγω γιατί είναι ή άλήθεια . . .
— Σάσα, μούρχειται να κλάψω . . .
— Στάσου . . . ξέρεις γιατί τ'ό είπα;

Νά . . . άφού είμαστε φίλοι άδελφικοί, πρέπει νάλλάξωμε τους σταυρούς μας.
Είνε αυτό λαϊκή συνήθεια εις την Ρωσσίαν. Οί φίλοι, εις ένδειξίν άδελφότητος, ανταλλάσσουν τους βαπτιστικούς σταυρούς, τους όποιους φοροϋν πάντοτε εις τόν λαμόν.

Τά δάκρυα του Βάσκα εστέγνωσαν. Κ' έλαβεν ύφος σοβαρόν.

— Καλή ιδέα αυτή . . . Μοναχά . . .
— Τί;

— Νά, ο δικός σου σταυρός είναι χρυσός, ένθ' ο δικός μου είναι ξύλινος.

— Για μένα θα είναι πολυτιμότερος και από χρυσό.

Τά παιδιά τότε, δακρυσμένα και τά δύο, άντήλλαξαν τους σταυρούς των και έφιλήθησαν.

— Έχε γειά!
— Ποτέ δέν θα σ'ε ξεχάσω.
— Πώς θα ζήσω τώρα χωρίς εσέ!.. έθρηνηλογοϋσεν ο Βάσκας.

— Πήγαινε, πήγαινε, είναι ώρα . . .
— Στο καλό!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕΤ'

Η βασίλισσα του δάσους

“Άμα ο Βάσκας εξηφανίσθη, ο Σάσας ησθάνθη την έρημίαν του. Σκότος έβασίλευε μέσα εις τ'ό δάσος, όπου δέν υπήρχον παρά μόνον δύο άνθρωπινα πλάσματα, δύο παιδιά, τ'ά όποία άπεμακρόνοντο όλόνεν τ'ό έν από τ'ό άλλο . . .”

Ο Βάσκας ήξευρε πού έπήγαινε μετά δύο ώρας θα εύρίσκετο εις τ'ό σπίτι του, με τους δικούς του. Ο Σάσας όμως εύρίσκετο μόνος εις άγνωστον δρόμον.

Θά είχε την δύναμιν να τόν τελειώση; Άνερριχθή εις ένα δένδρον, διά να ιδή πρὸς ποιόν μέρος έπρεπε να διευθυνθῆ. Νά, εκεί πέρα, μακριά, ή κιστρίνη λωρίς της στέππας. Έπρεπε, διά να φθάση γρηγορώτερα να διευθυνθῆ δεξιῶ.

Κατέβη από τ'ό δένδρον και έσκυψεν εις τόν ρύακα, ο όποιος έρρεεν εκεί

πλησίον. Είς την αντίπεραν όχθην ένα φειδι στακτερόν έκοιμάτο κουλουριασμένον. Ο Σάσας έπηρε μίαν πέτραν, την έρριψε, και άμέσως τ'ε φειδι εξέδιπλώθη ως έλατήριον και έγάθη μέσα εις τους θάμνους. Ο Σάσας εξήπλώθη και άρχισε να πίνει από τόν ρύακα. Έπινεν άπληγτως. Τ'ό πρωι δέν είχε προσθάση να πάρη τ'ό τσάι του, και εις τ'ό δάσος άρχισε να κάμνη ζέστην. Έπειτα έγέμισε την φιάλην του, και ήσυχος ως πρὸς αυτό τ'ό κεφάλαιον, εξηκολούθησε τόν δρόμον του.

“Άφού επεριπάτησεν έως μισήν ώραν, εκάθησεν εις ένα κορμόν δένδρου, άνοιξε τ'ό σακκούλι του και άνήγγειλε φαιδρῶς:
— Τώρα, Κολοβέ, θα προγευματίσωμε!

Έπηρεν ένα κομμάτι ψωμί και τ'ό έμοσχόφαγε. “Ε, όταν είναι κανείς κουρασμένος, και τ'ό μαύρο ψωμί του φαίνεται άμβροσία . . .”

Εν τούτοις ο Κολοβός εκύταζε τόν κύριον του άνησυχῶς εις τ'ό τέλος ετόλμησε να γαυγίσῃ:
— Κ' έμένα; . . Δέν πιστεύω δά να με ξεχάσης.

Ο Σάσας, γελῶν, του έρριψεν ένα ξεροκόμματο.

Μετά τ'ό λιτόν αυτό πρόγευμα, ο Σάσας έκοιμήθη όλίγον, και άπεφάσισε να διανύση τ'ό ύπόλοιπον του δάσους πριν να βραδυάση. Τ'ό διάστημα δέν ήτο μέγáλον, τ'ό δάσος όμως ήτο πυκνόν και δέν είχε δρόμους. Ο Σάσας ήτο ύποχρεωμένος κάθε τόσο να άναρριχάται εις τ'ά δένδρα, διά να διευθυνηται. Χωρίς αυτό, έκινδύνευε να παραπλανηθῆ ή και να έπιστρέψη όπισω εις τ'ό χωρίον — πράγμα τ'ό όποϊον θα ήτο δι' αυτόν ή εσχάτη κακοτυχία. Έπερικατούσε γρήγορα, διότι έφοβετό μήπως θα τόν εκυνηγοϋσαν. Βεβαίως έως τ'ό βράδυ κανείς δέν θα τόν εσυλλογίζετο’ άλλ' άμα ένύκτωνεν, ο Πάρφιν Σίλιτις δέν ήτο δυνατόν να μὴ άνησυχῆσῃ και να μὴ τρέξῃ κατόπι του . . . Ο φόβος αυτός του έδιδε πτερά.

“Όσον έπροχωροϋσεν ή ημέρα, τόσο ηϋξανε και ή ζέστη. Ο ήλιος ετόξευε καθέτως τās ακτίνās του διά μέσου τῶν κλάδων’ ο πρωϊνός άνεμος είχε πέση και ή παραμικρά κινήση δέν εκινούσε τ'ά φύλλα τῶν δένδρων.

Από κάποιον άνοιγμα, τ'ό παιδίον διέκρινεν έν άδενδρον μέρος, σκεπασμένον όλο με φράουλες. Διά να μὴ σπαταλήση τ'ό νερόν του, τ'ό όποϊον εις την στέππαν θα τῆ ήτο πολύτιμον ως αυτή ή ζωή, άπεράσισε νάνακαυθῆ εις εκείνο τ'ό μέρος και να κορέσῃ την δίψαν του με τίς φράουλες. Είσεχώρησε λοιπόν εις τους θάμνους κ' έπήγαινε από τόν ένα εις τόν άλλον, όταν εξαφνα, εκεί πού παρεμέρισε τόν πλησιέστερον, έμεινεν ως άπολιθωμένος . . .

“Ένα πελώριον δασύμαλλον κεφάλι, με δύο μικρά ζωγρά μάτια, παρουσιάσθη εμπρός του, και ο Σάσας ησθάνθη την κινήσιν ένός θηρίου.

Ο φόβος τόν έκαμε να ξεφώνισῃ τόν δυνατόν, ώστε ή άρκτος τρομάξασα και αυτή, τόσο από την άπροσποτον παρουσίαν του παιδίον όσο από την στριγγήν του φωνήν, έτράπη εις φυγήν. Παρακάτω εσταμάτησε σατισμένη.

Πώς; Ένα ζώον τόσο ισχυρόν— ή βασίλισσα του δάτους, — θα έφοβετό τώρα ένα παιδάκι; . . Μετ' όλίγον, συνελθοϋσα, έπέστρεψεν εις τόν θάμνον όπου συννητήθησεν, άλλα τώρα δέν ήτο εκεί κανείς. Ο Σάσας έφευγεν όλοταχῶς . . .

“Άμα ή άρκτος τόν ειδε να φεύγῃ, έτρεξε κατόπι του, ως διά να διαφεύσῃ τ'ό κοινῶς λεγόμενον, ότι μία άρκτος ποτέ δέν προσβάλλει τόν άνθρωπον, παρά μόνον άμυνομένη. Και ο δυστυχής Σάσας μόλις έπρόφρασε να σκαρφαλώσῃ γρήγορα—γρήγορα εις ένα δένδρον.

— Κολοβέ, έφώναξε, κρύψου γρήγορα, είδμη σ' έφαγε ή άρκτουδά!

“Άλλ' ο Κολοβός δέν έπερίμενε να του τ'ό είποϋν’ ειχεν ήδη χωθῆ μέσα εις τους πυκνότερους θάμνους και έμεινεν άκίνητος.

Η άρκτος όλίγον έλειψε να συλλάβῃ τόν Σάσαν. Μόλις τ'ό παιδί ειχε φθάσῃ εις τόν πρώτον κλάδον του δένδρου, όταν τ'ό ζώον, τ'ό τόσο ησυχον και ειρηνικον τήν ύψιν, έσηκώθη εις τ'ά πιναίν του πόδια, κοντά—κοντά εις την ρίζαν του δένδρου.

“Η καρδιά του Σάσα εκτυπούσε τόσο δυνατόν, ώστε ένόμιζεν ότι ή άρκτος θα ήκουε τους παλμούς της.

Τ'ό θηρίον έμεινεν όλίγον εκεί κάτω, έπειτα, σιγά—σιγά, ήρξισε να σκαρφαλώνῃ εις τ'ό δένδρον. Ο Σάσας, πριν συνέλθῃ ακόμη, εις τ'ό δασύμαλλον κεφάλι κοντά εις τ'ά πόδια του.

“Εσκαρφαλώσε τότε ύψηλότερα, και εξεπλάγη και αυτός ο ίδιος διά την ταχύτητα με την όποιαν εξέτελεσεν αυτό τ'ό γύμνασμα. Άλλα και ή άρκτος έκαμε τ'ό ίδιον, και μάλιστα ήτο άκούμη εκπληκτικώτερον να βλέπῃ κανείς τόν σὴν εκκινήσιν εις τ'ό χονδρόν εκείνο ζώον, τ'ό όποϊον ώμοιαζε μ'άλλον με δέμα από γούνες παρά με άπλως τριχωτόν τετραπόδον! . . .

“Εν τούτοις ο Σάσας διετήρει την ψυχραιμίαν του’ δέν έπαυε να παρακολούθῃ την άρκτον διά τ'ό βλεμματός’ αι ιδέαι έγενώνοντο και έχάνοντο εις τ'ό κεφάλι του με καταπληκτικῆν ταχύτητα, και πάντοτε ή πρῶξις παρεκλούθει την ιδέαν άμέσως.

Πολλάς φορές ή άρκτος τόν έπλησίασε τόσο ώστε τ'ά νύχια της έψαυσαν σχεδόν τους πόδας του. Άλλά ταυ-

τοχρόνως ο Σάσας ανέβαινε ύψηλότερα και ή άρκτος τόν ακολουθοϋσε, γυρλιζουσα διαρκῶς. Φοβερός ήτο ο άδιάνοπος αυτός γυρλισμός, ο όποϊος κατέπνιγε κάθε άλλον ήχον. Και όμως, όποιος τούς έδλεπε νάναρριχόνται κατ' αυτόν τόν τρόπον, θα τούς έπαιρνεν ως δύο φίλους παίζοντας μαζί . . .

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
“ΦΙΦΤΥ ΤΟΥ”

Αγαπητοί μου,
ΣΩΣ ή μεγαλύτερα πρωτοτυπία τῶν έφετεινῶν Πανελληνίων Αγώνων υπήρξε τ'ό ότι έγιναν αιτία να διαγραφῆ από τόν άθλητικόν τὸν Δούκην—τέννις!

Τούτο κατωρθώθη διά βοήθην τῆν τελευταίαν ήμέραν, κατὰ την όποιαν άπενεμήθησαν εις τ'ό Στάδιον τ'ά βραβεία. Διότι βταν ο κήρυξ ανέφώνησεν “Αγών ποδοσφαιρίσεως!”, κ' εκάλεσεν ονομαστί τους νικητάς της να στεφανωθούν, και από τόν όμιλον τῶν άλλων άθλητῶν άπεσπάσθησεν δύο τρεις κομφοί κύριοι της άριστοκρατίας και άλλαι τόσοι κομφοί δεσποινίδες, κ' έπροχώρησαν πρὸς τὸν βασιλικόν θάκουσ διά να λάβουν από τας χείρας τῶν Πριγκίπων τ'ό δίπλωμα και τόν κόντινον, — ο λάος ο κατακλύζων τ'ό Στάδιον εξέμάνη. Και ήρξισε να θορυβῆ, να σφύριξῃ, να γιουχαίξῃ, ν' αλαλάξῃ, να όρῖεται!

— Κάτω τ'ό λών—τέννις! . . . Κάτω ή άριστοκράτεια! . . . Κάτω οι φίρτυ του! . . .

Πρὸ της λαϊκής αυτής εξεγέρσεως και άποδοκιμασίας, δέν εύρε χάριν παρά μόνον μία μικρά δεσποινίς, έν χαριτωμένον φαρτυτούδιον, όπως τήν έπαινόμασε με νεόκλαστον λέξιν, πραγματικῶς επιτυχημένην, μία εφημερίς . . .”

Όταν ή νεωρωτάτη αυτή νικήτρια, άτάραχος, με άπελές μεϊδιάμα, άνήλθε τās βαθμίδας τῶν θώκων, οί άγριοι συριγμοί του πλήθους μετεβλήθησαν εις ευμενῆ χειροκροτήματα. Τ'ό φαρτυτούδιον έσωσε πρὸς στιγμὴν τους φίρτυ του. “Οχι όμως και τ'ό λούκν—τέννις. Τ'ό δυστυχισμένον αυτό, κατὰ τὸν όποϊον πολλά παράκονα ήκούσθησαν και άλλοτε, έπαθεν εκεί πανωλεθρίαν. Και κατὰ τās διαβεβαιώσεις τούλάχιστον τῶν εφημερίδων, ή επιτροπή τῶν Ολυμπιακῶν Αγώνων άπεφάσισε να τ'ό διαγράψῃ όριστικῶς από τόν κατάλογον τῶν άγωνισμάτων, διά να μὴ συμφύρωνται εις τ'ό εξέξ οί άθληταί τῶν μεγάλων, τῶν

βαρέων και δυσκόλων άθλων, με τους θιασώτας μίās άπλής, έλαφρῶς και εύκόλου άθλητικής παιδείας. Διότι άνεκαθεν εθεωρήθη άποτον νάνακρησῶσων ται’ Ολυμπιονίκαι και να τιμῶνται με τὸν ίδιον δίπλωμα και με τόν ίδιον κόντινον και οί μὲν και οί δε . . .

Δέν είμαι διόλου ειδικός εις τ'ά άθλητικά και κατὰ συνέπειαν δέν είμπορῶ να σας είπω άν ή προγραφή αυτή του λούκν—τέννις είνε δικαία ή άδικος. Τ'ό βέβαιον είνε ότι ή κατ' αυτού εξέγερσις ήτο λαϊκή και επομένως παντοδύναμος. Φωνή λαού, φωνή Κυρίου! Υποθέτω δε ότι ο λάος έχθρευεται τ'ό λούκν—τέννις, προπάντων επειδή παίζεται από τους άριστοκράτας, τους όποιους επίσης άντιπαθεί. Έσχάτως δε συνεδαυλίσθη ή αντίπαθεια αυτή του λαού κατὰ τῶν άριστοκρατῶν μας διά τῶν σκανδαλωδῶν άποκαλύψεων, τās όποιās έδημοσίευσαν μερικκι εφημερίδες πρὸς τὸν άριστοκρατικόν κύκλον τῶν Πενηταδύο, ή αγγλιστι τῶν Φίρτυ—του.

Θά ήκούσατε βεβαίως και σείς πολλά πρὸς τὸν περιφρῆμου αυτού κύκλου, ο όποϊος, κατὰ τās εφημερίδας πάντοτε, άριθμητῶς πενηταδύο πρόσωπα—ή οικογενείας, καλὰ—καλὰ δέν εϊζεύρω, — πού άποτελοϋν τάχα μίαν τάξιν ως μίαν οικογένειαν, και ζοϋν και διασκεδάζουν μεταξύ των, άποκλειόντα αϋστηρῶς κάθε άλλον βέδηλον. Ου γάρ συγχρῶνται Ιουδαίοι Σαμαρείταις . . .

Μαντεύω τώρα τās ερωτήσεις σας. Κύριε Φαίδον, πρὸς Θεοϋ, είνε άλήθεια αϋτά τ'ά πράγματα; Υπάρχει πράγματι κύκλος; Και ποιοί τόν άποτελοϋν; Είνε άλήθεια ότι εις τόν κύκλον αϋτόν άνήκουν και οί Πριγκίπις; . . .

“Άλλά τί σας είπα την άλλην φοράν; Τόσον γρήγορα τ'ό έληθονόησται; Μὴ πιστεύετε οϋτε τ'ό εκαιστοτόν εἶ δων άναγινώσκετε εις μερικκās άθηναϊκās εφημερίδας. Έχουν πολλήν φαντασίαν, και ή φαντασία, καθὼς ξεύρετε, είνε πολὺ ακατάλληλος διά να μās παρουσιάξῃ την πραγματικότητα. Τ'ό κατ' έμέ, οϋτε νάρνηθῶ τίποτε είμπορῶ οϋτε να έπιβεβαιώσω. Υποθέτω μόνον ότι θα γίνεται και εις τās Αθήνας οτι γίνεται εις όλας τās πόλεις του κόσμου. Υπάρχει κ' έδω, όπως παντοϋ, μία τάξις ανθρώπων, οί όποιοί εύρίσκουν ευχαριστήσιν να συναναστρέφονται και να διασκεδάζουν μεταξύ των. Όμοιος τόν όμιον δέν λέγει και ή παροιμία; Και οί άνθρωποι αϋτοί είνε όμοιοί επάνω—κάτω μεταξύ των κατὰ τ'ά ήθη, τ'ά έθιμα, την γλώσσαν (συνήθως γαλλικήν), τους πόρους, (συνήθως μεγάλους), τόν τρόπον του φέρεσθαι και ένδύεσθαι, τās ιδέας και τ'ά αισθήματα. Φυσικώτατον λοιπόν να επιζητούνται άμοιβαίως και ναποκλείουν από τόν κύκλον των όλους

έκαίνους πού δέν όμιλοϋν, δέν ένδύονται δέν συμπεριφέρονται και δέν σκέπτονται κατὰ τόν ίδιον τρόπον.

Και αϋτό, σας είπα, γίνεται παντοϋ. Η μεσαία τάξις, ή εύποροϋσα, προσπαθει να εισχωρήσῃ εις την ανώτεραν, την άριστοκρατικήν, και αϋτή πάλιν άποφεύγει όσον είμπορεί την μεσαίαν και τόν λαόν. Άλλ' από τούτου, του συνήθους και φυσικώτατου, μέχρι του να ύπάρχῃ Σύλλογος με ώρισμένον άριθμόν μελῶν, με καταστατικόν κτλ. ή άπόστασις είνε μεγάλη, και όμοιογούμῶς χρειάζεται ζωγρά φαντασία διά να την όπερηγήσῃ. Μόνον ως άστυίότης είμπορεί να έγινε κάποτε σκέψις μεταξύ άριστοκρατῶν πρὸς Σύλλογον Φίρτυ—του, όπως μίαν φοράν και εις τās Πάτρας πρὸς Σύλλογον Μιμύδας. Και τ'ό τόσο πού ήκουσαν αι εφημερίδες τ'ό εκαιαν τόσοςσο, και ο λάος έχασε, κατὰ τ'ό συνήθεον, όσα έγραψαν, και σήμερον πιστεύεται κοινῶς ότι ο Σύλλογος ύπάρχει, και εις τ'ό στόμα του λαού ή λέξις Φίρτυ του, δημοτικώτατη πλέον, καθήγησε να χαρακτηρίξῃ μετά περιφρονησεως και ειρωνείας τους άριστοκράτας ή τους άριστοκρατίζοντας, όπως μίαν φοράν ή λέξις λιμογονιότρος, παλαιότερα ή λέξις χρυσοπάνθαρος, κτλ.

Ότω προχθές εις τ'ό Στάδιον ή λέξις φίρτυ—του εθαυματούργησεν. Είχαμεν, βλέπετε, και τ'ό υποκοριστικόν φαρτυτούδιον. Σήμερον δε διαβάξω εις μίαν εφημερίδα και τ'ό εξέξ λογοπαίγιον: “Επι τῆ θεά ένός γνωστοϋ κυρίου. —Μεγάλος άριστοκράτης. . . Είνε και αϋτός από τους πενητα—δύο. —Και τί ώρατος! —Φίρτυ—φτυ. . . να μὴ βασκαθῆ!”

“Ε, διά να γελά κανείς, όλα είνε καλά. Σας άπαύομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΤΟΥ ΕΓΓΟΝΟΥ
(Στά παιδία του Σταδίου)

“Χρόνια έχω να ιδῶ Πλήριο παλληκαρι, Πού να του χαρώ Λεβεντιά και χάρη! . . .

— Γέροντα παππού, Κόμισσε και πάμε . . .
— Πού, παιδί μου; πού;
— Στο πανγνίδια σου άμέ!

— Έλα να χαρῶς Τόσα παλληκαρία, Πού, καθὼς τ'ά ιδῆς, Θά τ'ά πῆς καμάρια.

“Έλα να τ'ά ιδῆς Στο κορμί, στα χέρια Κ' έλα να τ'ά ειπῆς Λεβεντιάς ξεφτέρια. . .”

— “Κλαίγω από χαρά . . . Νόχης την ευχή . . . Μ' έλαφρά φτερά Φεύγει μου ή ψυχή! . . .”

[Από τ'ά προσεχῶς εκδιδόμενα “Τετάρτα Τραγουδιῶς”

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Κ'.

“Οτι δεν έπαθαν οι κουκλες, το έπαθαν ες το τέλος οι μαμμάδες! Είτε τα γλυκίσματα ήταν πάρα πολύ ωραία, είτε τα κοριτσάκια εθρίχθησαν στο φραγοπότι με πάρα πολλή λαίμαργία, — εγώ πιστεύω μάλλον το δεύτερο, — το βέβαιον είναι ότι εκακοστομάχισαν, και μόλις έτελειωσε το σουπέ, άρχισαν να παρουσιάζονται συμπτώματα κακοστομαχίας...

Τα συμπτώματα αυτά ήταν κάτι μικρά μικρά κοψιματάκια. Νά η Λιλίκα, που εξαπλώθηκε προθύμως σε μια καρέκλα, για να πλακώσει το στομάχι της. Της είπαν ότι στον πόνο κάνει καλό. Ένα άλλο κοριτσάκι κρατεί το στομάχι του με τα χέρια... Πονούν και δεν ξέρουν τι να κάμουν. Και φοβούνται να το πούν, μήπως τα μαλλώσουν ή μήπως τους δώσουν κανένα πικρό γιατρικό...

Εύνοχως η μαμμά της Λιλίκας, που είχε προβλέψει και αυτό το δυστύχημα, είπε της Καλλιόπης να τους δώσει ένα τσάι πολύ-πολύ ζεστό, με λίγη ζάχαρι και με λίγο κονιάκ. Αυτό το ζεστό έδουματούργησε και τα μικρά-μικρά κοψιματάκια δεν έγιναν, δόξα σοι ο Θεός, μεγαλύτερα.

Και επειδή ήταν ώρα να πηγαίνουν, οι μικρές μαμμάδες, καλά-καλούτσικα, έπλησαν τα παιδάκια των, αποχαιρέτησαν τη Λιλίκα και την Αυγούλα της με χίλια φίλια και χίλια ευχαριστώ, και έφυγαν για τα σπίτια των.

“Η έορτη επέτυχε λαμπρά. Όλος ο κόσμος της το είπε της Λιλίκας.

(Έπεται το τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΤΕΛΗΜΑ

(ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Πραγματικώς, την επαύριον, πατήρ και θυγάτηρ συνητήθησαν από της πρώτης ώρας, και ο Δημήτριος Νικολέφ είπεν άπλως:

— Νά με, αγαπητή μου Έλκα, έγύρισα... Η απουσία μου διήρκεσε περισσότερο άφ' όσον ελογάριαζα... ά, είκοσιτέσσαρες ώρας μόνον...

— Φαίνεσαι κουρασμένος, πατέρα μου, παρετήρησεν η Έλκα.

— Όλίγον, αλλά, άμα αναπαυθώ ένα πρωί, θα συνέλθω όλωςδιόλου, και το άπόγευμα θα υπάγω να δώσω μερικά μαθήματα.

— Έως θα ήτο φρονιμώτερον νάρχισης, με το καλό, από αύριον... Οι μαθηταί είδοποιήθησαν.

— Όχι, Έλκα, όχι... δεν μπορώ να

τους κάμω να περιμένουν περισσότερο. Έλθε κανείς ενόσω έλειπα;

— Κανείς... έκτός του ίατρού και του κ. Χαμίν, τους οποίους πολύ εξέπληξεν η αϊνιδία αναχώρησίς σου.

— Ναι... άπεκρίθη ο Νικολέφ κάπως διστακτικώς... δεν τους είχα κάμη λόγον... Αλλά για τόσο μικρό ταξείδι!

Ο καθηγητής δεν είπε τίποτε άλλο, και η Έλκα, διακριτική πάντοτε, ήρκεσθη να τον έρωτήσει αν ήρχετο από το Δόρπατ.

— Από το Δόρπατ; είπεν ο Νικολέφ άρκετά εκπληκτος. Και προς τί αυτή η έρώτησις;

— Μα δεν είμπορώ να έξηγησω ένα τηλεγράφημα που έλαβα χθές βράδυ.

— Τηλεγράφημα;!... Από ποίον;

— Από τον αδελφόν μου, ο οποίος μου άναγγέλλει ότι έρχεται σήμερα.

— Ο Ιωάννης έρχεται;... Παράξενον, πραγματικώς... Και τί έρχεται να κάμη;... Όπωςδήποτε, καλώς να έλθη!

Έν τούτοις, έννοων από το ύφος της θυγατρός του, ότι επεθύμει να μάθη την αίτίαν του ταξείδιου του, ο καθηγητής έδήλωσε:

— Υποθέσεις σπουδαίαί με ήνάγκασαν να αναχωρήσω βιαστικά...

— Έτελείωσαν τουλάχιστον κατ' ευχήν; ήρώτησεν η Έλκα.

— Ναι... είμαι ευχαριστημένος, άπήνητησεν ο Δημήτριος Νικολέφ, παρατηρών λαθραίως την θυγατέρα του' έλπίζω τουλάχιστον ότι δεν θα έχουν δυσάρεστους συνεπείας...

Και τότε, ως άνθρωπος αποφασισμένος να μη είπη τίποτε περισσότερο, ήλλαξε θέμα συνομιλίας.

Μετά το πρώτον πρωϊόν τσάι, ο Δημήτριος Νικολέφ ανήλθεν εις το γραφεϊόν του, όπου έκατοποίησε διάφορα χαρτιά και ήρχισε την εργασίαν του.

Η οικία ανέλαβε την συνήθη της γαλήνην, η δε Έλκα, φυσικά, ούτε καν υπώπτευε τον κεραυνόν, ο οποίος έμελλε να την διαταράξη.

Έν τέταρτον μετά την δωδεκάτην ώραν, άστυνομικός κλητήρ παρουσιάσθη εις την κατοικίαν του Δημητρίου Νικολέφ. Ήτο κομιστής έπιστολής, την οποίαν παρέδωσεν εις την υπηρέτριαν, συστήσας εις αυτήν να την έγχειρίσθ, άμέσως εις τον κύριον. Ούτε καν ήρώτησεν αν ο καθηγητής εύρίσκετο την ώραν εκείνην εις το σπίτι. Φαίνεται ότι η οικία, έν άγνοία των ένοίκων, έπετηρέτο από της προτεραιάς...

Ο Δημήτριος Νικολέφ, λαδών την έπιστολήν, την ανέγνωσεν άμέσως. Περιείχε μόνον τας λέξεις ταύτας:

“Ο δικαστής Κέρστορφ προσκαλεί τον καθηγητήν Δημήτριον Νικολέφ να μεταβή άνευ άναβολής εις το γραφεϊόν του, όπου τον άναμένει. Υποθέσις επείγουσα.”

Ο καθηγητής άνεσκήρτησε. Το κίνημά του έπρόβιθε κάτι περισσότερο από εκπληξιν. Άχρίασε κ' επί του προσώπου του άπετυπώθη η έκφρασις της ζωηράς του άνησυχίας.

Έπειτα, συλλογισθείς βεβαίως ότι το καλλίτερον ήτο να συμμορφωθί προς την πρόσκλησιν του δικαστού, έφόρεσε το έπανωφόρι του και κατήλθεν εις την αίθουσαν, όπου εύρίσκετο η θυγάτηρ του.

— Έλκα, τή είπεν, έλαβη πρό όλίγου έπιστολήν από τον δικαστήν Κέρστορφ, ο οποίος με παρακαλεί να περάσω από το γραφεϊόν του.

— Τόν δικαστήν Κέρστορφ; Μα τί να σέ θέλη, πατέρα;

— Δεν γνωρίζω... άπεκρίθη ο Νικολέφ, άποστρέφων την κεφαλήν.

— Μήπως δια καμμίαν υπόθεσιν, εις την οποίαν είναι ανακατωμένος ο Γιάννης και δι' αυτό ήναγκάσθη να φύγη από το Δόρπατ;

— Δεν γνωρίζω, Έλκα... Ναι... πιθανόν... Όπωςδήποτε, θα το μάθωμεν γρήγορα.

Ο καθηγητής έξηλθε, μη κατορθώσας να κρύψη τελείως την ταραχήν του από την Έλκαν. Συνοδευόμενος καθ' όδον υπό του κλητήρος, έπροχώρει με βήμα άσταθές, σχεδόν μηχανικώς, χωρίς νάντιλαμβάνεται ότι ήτο το αντίκειμενον της γενικής περιεργείας, και μάλιστα της χαιρεκακίας μερικών ανθρώπων, οι όποιοι τον παρηκολούθουν ή τον εκύτταζαν διερχόμενον.

Όταν έφθασεν εις το Μέγαρον των Δικαστηρίων, εισήχθη άμέσως εις το γραφεϊόν, όπου εύρίσκετο ο άνακριτής Κέρστορφ μετά του ταγματάρχου Βέρντερ και του γραμματέως. Έχαιρετίσθησαν εκατέρωθεν και ο Δημήτριος Νικολέφ έπερίμενε να τή άπευθύνουν τον λόγον.

— Κύριε Νικολέφ, τή είπε τότε ο άνακριτής Κέρστορφ, μήν έκπλαγίητε αν αι έρωτήσεις τας όποιās θα σας κάμω, έχουν σχέσιν με το άτομόν σας και άποβλέπουν εις την ιδιωτικήν σας ζωήν... Είνε άνάγκη να ποικιριθίτε εις αυτάς άπεριφράστως, προς το συμφέρον και της υπόθεσεως και το ίδιόν σας.

Ο κ. Νικολέφ, κυττάζων μάλλον η άκούων τον άνακριτήν, έμεινεν επί τινας στιγμάς άφωνος, περιορισθείς να κλίνη άπλως την κεφαλήν, με τας χείρας έσταυρωμένας.

Ο κ. Κέρστορφ είχεν ένώπιόν του τα πρακτικά της άνακρίσεως. Τα παρέταξεν επί της τραπέζης, και δια της ήρέμου και άσπληγούς φωνής του:

— Κύριε Νικολέφ, ήρώτησε, είχατε λείψη όλίγας ήμέρας;

— Μάλιστα, κύριε.

— Πότε αναχωρήσατε από έδω;

— Την 13 τρέχοντος, το πρωί.

— Και επανήλθατε;...

— Άπόψε, την μίαν μετά τα μεσάνυχτα.

— Είχατε αναχώρησιν μόνος;

— Μόνος.

— Κ' επανήλθατε μόνος;

— Μόνος.

— Διά να υπάγετε, επήρατε την ταχυδρομικήν άμαξαν του Ρέβελ;

— Ναι... άπεκρίθη ο κ. Νικολέφ με κάποιον δισταγμόν.

— Και διά να επιστρέψετε;...

— Έπήρα μία σούστα.

— Πού την ήρατε;

— Εις τον δρόμον της Ρίγας, καμιά έκατοστή βέρστια από έδω.

— Όστε ανεχωρήσατε εις τας 13, πολύ πρωί;

— Μάλιστα, εις τας έξ.

— Ήθε μόνος εις την ταχυδρομικήν άμαξαν;

— Όχι, ήτο κ' ένας άλλος επιδότης.

— Τόν έγνωρίζατε;

— Διόλου.

— Έμάθατε όμως μετ' όλίγον ότι ήτο ο Πός, υπηρέτης της Τραπεζής Γιοχάουζεν;

— Μάλιστα, από τας όμιλίās του... ήτο άρκετά φλύαρος, και δεν έπαυε να συνομιλή με τιν έδηγόν.

— Όμιλούσε διά τας υποθέσεις του;

— Άποκλειστικώς.

αδεν γνωρίζω, Έλκα... (Σελ. 173, στ. α')

— Και τί έλεγε;

— Ότι επήγαινον εις Ρέβελ δια λογαριασμόν των Άδελφών Γιοχάουζεν.

— Δεν έφαινετο άνοσημνος να επιστρέψη εις Ρίγαν... όπου επρόκειτο να νυμφευθί;

— Ναι... έφ' όσον τουλάχιστον ένθυμούμαι... διότι δεν έβιδα και πολλήν προσοχήν εις συνομιλίαν, η όποία δεν είχε κανέν ένδιαφέρον δι' έμέ.

— Δεν είχεν ένδιαφέρον;... ήρώτησεν ο ταγματάρχης Βέρντερ.

— Φυσικά, άπεκρίθη ο καθηγητής, ρίπτων βλέμμα εκπληκτον προς τον ταγματάρχην' πώς ήμπορούσε να ένδιαφέρωμαι εγώ δι' όσα έλεγεν ο υπηρέτης εκείνος;...

— Αυτό πρέπει κυρίως να το έξακριβώση η άνάκρισις, υπέλαβεν ο κ. Κέρστορφ.

Τούτο άκούσας ο κ. Νικολέφ, έκαμνε κίνημα ανθρώπου μη έννοούντος ποσώς τί τή λέγουν...

— Ο Πός αυτός, ήρώτησεν ο άνακριτής, είχε μαζί του ένα πορτοφόλι, από εκείνα που κρατούν συνήθως οι τραπεζιτικοί εισπρακτόρες;

— Πιθανόν... δεν τόν παρετήρησα.

— Όστε δεν είμπορείτε να μου είπητε αν τόν άφινεν, άσυνέτως ίσως, η να σύρεται εις τα καθίσματα, η να φανίεται από ανθρώπους πλησιάζοντας εις την άμαξαν κατά τας στάσεις;

— Έκαθήμην εις μίαν άκρην, σκεπασμένος με το έπανωφόρι μου και κοιμώμενος κάποτε υπό την κουκούλαν μου, ώστε δεν ήμπορούσα να βλέπω τί έκαμνε και τί δεν έκαμνε ο συνταξιδιωτής μου.

— Έν τούτοις ο όδηγός Μπρόξ αυτό το βεβαίονει.

— Εάν ο Μπρόξ το βεβαίονη, θα 'πή ότι έτσι είναι... Έγώ δεν είμαι εις θέσιν ούτε να γαιρέσω ούτε να επικυρώσω τους λόγους του όδηγού.

— Δεν όμιλήσατε με τον Πός;

— Εις το ταξείδι; Όχι... Τήν όμιλήσα δια πρώτην φοράν μόνον όταν επρόκειτο να υπάγωμεν εις το πανδοχείον, μετά το πάθημα της άμάξης.

— Και όλην την ήμέραν είχατε μείνη εις την θέσιν σας, εις την άκρην σας, με το προσωπον κουκουλωμένον έπιμελώς;

— Έπιμελώς;... Διατί λέγετε έπιμελώς;... ήρώτησεν ο καθηγητής, εις τον όποιον έκαμνε έντύπωσιν η λέξις εκείνη του άνακριτού.

— Διότι, φαίνεται, ήθέλατε κ' επροσέχατε να μην άναγνωρισθίητε.

Τούτο είπε, παρεμβαίνων εκ νέου εις την άνάκρισιν, ο ταγματάρχης Βέρντερ. Και η παρατήρησίς του, προφανώς, άπετέλει κατηγορίαν. Άλλ' ο Δημήτριος Νικολέφ δεν επανέλαβε και τώρα την ένοχοποιητικήν λέξιν' ήρκεσθη μόνον, μετά τινας στιγμάς σιωπής, να είπη:

— Έστω, παραδέχομαι ότι είχα συμφέρον να ταξιδεύσω ένθόνητο' άλλα

νομα) Μήλον τῆς Ἐβδος (Ἰταλία) Θαυμάσιον τοῦ Βεργαράκη (πρέπει νὰ συμμορφωθῆς μὲ τὴν σημερινὴν προκήρυξιν τοῦ 108 Διαγωνισμοῦ) Χρήσιον Δ. (Ἑλλάδα, εὐαριστῶ) Ἀδερμύδου, Φίλην τῶν Ζώων, (ὄχι δὲν εἶμαι ἀλλὰ νὰ μοῦ γράψῃς) Πικροδιατικὴν Μέλιον (ἰδὲ τὴ ἀπὸ τῆς εἰς τὸ 20ὸν φύλλον πρὸς τὴν Σαυάξουσαν Μαιουδονίαν) Κίχου, κτλ. κτλ.

Εἰς δὲς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Ἀπριλίου, θάπαντησω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ὁ χάρης τῶν λόγων, ἐπὶ τοῦ δαίμονος δίδει νὰ γράψῃς τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι παλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μᾶς εἰς φανέλου, ἐν ἑαυτοῦ περιόχῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 16 Μαΐου ἐν τῶν Ἐξωτερικῶν μέχρι τῆς 30 Μαΐου.

201. Συλλαβόγραφος.

Δύο γράμματα τῶν Γάλλων
Καὶ κατόπι ἀντωνυμία,
Πάλιν ὑστερ' ἄλλο γράμμα
Θὰ τὰ βάλῃς ἐπὶ γραμμῇ,
Καὶ θὰ ἰδῆς, φίλε μου λῦτα,
Μὲ μεγάλῃ ἀπορία
Ἐνα κράτος... χωρὶς στόλα,
Νὰ προβάλλῃ ἐπὶ στήθη.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δάσκ

202. Μεταγραμματισμός.

Ρωτᾷς τί εἶμαι; Φάρμακον' μὰ δὲν σοῦ λέγω
[ποιόν.
Ἄλλαξε μόνον, ἂν μ' εὐρῆς, τὸ πρῶτόν μου
στοιχείον,
Κι' ἀμέσως τότε θὰ μὲ ἰδῆς ἐπὶ πιάτο σου
ὡς φρούτο,
Ποῦ θὰ τὸ χέψῃς καὶ θὰ πῆς: Καλὸ ἦτανε
καὶ τοῦτο!
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζήτου ἢ Ἑλλὰς

203. Αναγραμματισμός.

Παρόμοιο θαῦμα, λῦταί μου, τώρα τάκοῦω
[μόλις!
Μὰ φαντασθῆτε ἕνα Θεὸς νὰ γίνεταί μιά πόλις
Κεφάλι κάμων τὸ λαμό, καὶ τὸ λαμό κε-
[φάλι!
Ἄς φάξῃ τώρα καὶ ἔς πεισθῆ ἐκεῖνος ποῦ
[ἀμφιβάλλει.

204. Δικτυωτόν.

Χρημάτων ἑλλείψεις—ὄχι σπανία!...
Ἐπειτα ρῆμα, Ὀδυσσεύς,
Ἐν ἄλλο ρῆμα—καὶ μ' εὐκολία
Δικτύου πλέγμα ἀποτελεῖς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀργεῖου Ἐπομοῦ

205-206. Μεταμορφώσεις.

1. Τὸ Φάσμα δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Χάρος
2. Ὁ Σπῆρος δι' 3 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Παῦλος
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μουσσηγιῶτος Ἀπόλλωνος

207. Διπλῆ Συλλαβική Ἀκουστικῆς.

Αἱ μὲν ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Νηρηΐδα, αἱ δὲ δευτέραι πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

1. Ἐπίθετον τῶν πνευμάτων. 2. Ἐπίθετον τῶν σωμάτων, καὶ μάλιστα τῶν χουδρῶν.
3. Ἐπίθετον ἀνθρώπων παραμεινόντων τὰ τῆς ἐνδυμασίας.

208. Φωνηεντόλιπον

*-τλρ-δν-πζ-τ-λλ-ντ-κζ-τ-νκ-δνν
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταχυδρομοῦ τῆς Εἰρήνης

209. Γρίφος.

α α τ t
α β α t t Bv
α α t t
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐλευσίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 11
96. Λάτος (λὰ, Ἰος).—97. Τέως—Κέως.
98. X M A
E E N
A E T
Σ E P I Φ O S
Φ K Δ
Ω O Ω
N N N
(ἔκουσον οἱ ΜΗ...) 2. Λέων (ὄμειν Ω Ἑλληνες...) 3. Γαλῆ (Ἡ ΛΑΓῆνος...)—103. ΑΡΙΩΝ (Ἄλπει, Φράκη, Ἀσία, μήκω, Οὐρανία).—104. Ὁφθαλμὸς δεσπότης παινεῖ ἴππον.—105. Οὐαὶ τοῖς ἡμετέροις (ὄ ετ εἰς ττ - μ ἐν εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Χρόνια πολλά, Σανθὸ Ἑλληνόπουλο, δι' εορτὴν σου. Φλοῖσθε τοῦ Ρέουκος, τετραδίων σου δὲν ἐλήφθη.—Ἐπιγράψαντο Ἑλληνόπουλο. (H, 216)

Ζητῶ ἀντάλλαξιν ταχυδρομικῶν δελταρίων μὲ συνδρομητικῆς Στάμου μῆσον Διαπλάσεως. Φανερώσω αὐταῖς τ' ὄνομά μου.—Ἰδανικότης. (H, 217)

Μνηστέροιο Ὀνειρο, μὴ τολμήσῃς νὰ θέσῃς χεῖρα ἐπὶ τῆς Προέδρου μας, διότι θὰ δώσῃς λόγον εἰς ἡμᾶς.—Ἰδανικότης, Μαγαμὴν Γαζία. (H, 218)

Μιμῶσα, σιταράλωσα! Πυργώτικο! κουραπιέδες, ὄρασι! Παυαλά! Le roi s'amuse, στὰ κρῶα τοῦ λουτροῦ. Κριμααα.—Ἰερό Ἄλις, Μαγαμὴν Φύσις.

Στὸ Patinage:—Τράκ... τράνγδρρ... ποῦφ!!—Τὶ συμβαίνει;—Τίποτε!... Πέφτει τὸ Σεντιμόνιο Ἑλληνόπουλο.—Ἐσπᾶται:—Μπράβο... Μπλίξ...!! (H, 220)

Ἐπιτημένο Ἑλληνόπουλο ἡ παρουσία σου εἰς τὸ Patinage ὑπέρξε... θριαμβευτικῶς ἀπὸ τῆς! τὰ δὲ... πεσιματά σου ἀμνητα... δι' ὃ καὶ σὲ συγχαίρομεν...!!—Κηρυξ τοῦ Δικαίου, Τόπος, Ἐλίς τοῦ Μέλ-λοντος, Ἀβγλῆ ἐν Ζόφω. (H, 221)

Αντάλασσω εἰκονογραφ. δελτάρ. πανταχόθεν. Γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνης. Διεθνοῦσι; Γεώργ. Ν. Μωραϊτίνην, μαθητὴν Γυμνασίου, Καρδίτσας (Θεσσαλίας).

Ἀνθοστόλιος Χίος! Πάσχα! ἀμῆ: caoutchouc! ἀμαζηλάτης διοπτροφόρος Χιώτης, ἐπιβάται ὑπουργικῶν συμβουλίων ἀνοικτοκάρδων! τί εἶχεται;;; Ἀνεκάλυφα!! Ἄρχηγός τῆς καταδιώξεως.—Ἀβγύπτιος Πρίγκιψ. (H, 223)

Ἀστὴρ τῆς Εἰρήνης τί ἔμαθα!! σοῦ ἔδωσαν τὰ παποῦσια ἀπὸ α' Ἀθηναίου;; τί ρεζιλίλι!!—Ἀβγύπτιος Πρίγκιψ. (H, 224)

Αντάλασσω ταχυδρομικὰ δελτάρια ἡ διεθνοῦσι μου: Constantin Maonnis, P. R. Alexandrie. (H, 225)

Ἐπιπερῶμενος εἰς Διαπλάσιαν κίνησιν δηλῶ συναδέλφους Ἀλεξανδρεῖσι ὅτι θὰ κρεμάσω βλουσι!!!—Ἀλεξανδρινὴ Καρμασιόλλα (Δῆμιος Κράτους Ἀνοικτοκάρδων).

ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

πρῶτην(Κόμικον Κρίτον, Ἑλληνικὸ Φιλότιμο) ἀρχηγὸς Πανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἐνώσεως ὑποψήφ. διὰ πρωτεύει Δημοψηφίσματος 1908.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ

(πρῶτην Ἀδρα τῆς Ἀνοξέως, Ἀστὴρ Χίου, Χιακὸς Οὐρανός), Ὑπαρχηγὸς Πανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἐνώσεως, Ἀντιπρόεδρος α' Ὁμοσπασίας Χίου, Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Κράτους Ἀνοικτοκάρδων. Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος 1908. (H, 228)

Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου! Ἐβδομάς παθῶν!! Ἐθαγγελισμὸς ἀριστερὰ εἰσερχομένω! Καθέκλα! Ἰστανμένη δεσποινὶς!! θεάται!!!—Διαβολόλαος Ἀλεξανδρείας, Ἀλεξανδρινὴ Ἀριστοκρατία, Περιπατητῆς τοῦ Σερβῶ.

Βασιλόπαι! Ἰδανικότης! Μεγάλῃν ἐδδομάδα τρώγοντι πάστα-κρέμα! Ἀμαρτωλά!!—Φιλότιμο, Ἀστὴρ τῆς Εἰρήνης καὶ Χίου. (H, 230)

Ἀβυνητὰ Βασιλόπαι! ὑπόσχεσιν ἐξέτέλεσα, ἀναμῆνω ὑμετέρων, ὄφελεις πληρῶσαι ἐπισκέψεις λατροῦ, παθόντος ποδὸς μου ἀπὸ... κλωστοῦν.—Χιακὸς Ἀστὴρ.

Ἀπόφασις Διαστηρίου Κράτους Ἀνοικτοκάρδων! Ἀβυνητὰ Βασιλόπαι! ἀλληλοφύλακα ὑπὸ Μελεξεδέμου Ὀνειροῖν (ἀρχηγὸς φρουρᾶς) δικασθῆσα δι' ὑπὸ Ἀστὴρος Εἰρήνης (ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης) κατεδικασθῆς εἰς δεκάφρακτον πρόστιμον (ἐτήσιον ἀπόρου).—Ἐδγῆ τῆς Μάννας, Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου. (H, 232)

Τριὰς Διαδόλων! Βασιλόπαι! Ἰδανικότης! Γαζία! Ἥλιθον! Ἐβδον! Ἀπῆλθον!—Ἀστὴρ Εἰρήνης. (H, 233)

Μαγαμὴν Γαζία! Φωτογραφικὴ μηχανή!! ὑμετέρα ἀφ' ἠρατος! Ἀπέτυχεν ἡμετέρα ἐπέτοχεν!! Κρατῶ!!!—Ἑλληνικὸ Φιλότιμο. (H, 234)

Ἀνθοστόλιος Χίος! Attention! Ἀστὴρ τῆς Χιώτης καὶ Κύπριος) συνωμοτῶν! Ἐγὼ ὑπερακτίσω!—Ὁ Πρωθυπουργὸς (Βολιώτης) (H, 235)

ΠΑΣΧΟΥΣ ΕΛΛΑΣ (πρῶτην Γλυφοκουτάλα) Ἀνοικτοκάρδων Πανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἐνώσεως, Συμβούλος α' Ὁμοσπασίας Χίου, ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1908. (H, 236)

Στὸν ἀγαπητόν μας πρωθυπουργόν, γραμματεῖα καὶ ἀρχηγόν ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ εὐχόμεθα ἔτη πολλὰ καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐγγυῶν τῆς καρδίας του πόθου!—Βασιλόπαι, Ἰδανικότης, Ἀστὴρ Χίου, Ἀστὴρ Εἰρήνης. Πάσχουσα Ἑλλάς, Ἐθνομίος Πλάτανος. (H, 237)

Ἀνθοστόλιος Χίος!! Πάσχα ἀπόγειμα!! Βερβόδα!! ἀμαζηλαϊτικῆ!! Βούκκλει! Τριανδρία!!—Ἀστὴρ Χίου καὶ Εἰρήνης.

Φέlotimo!! Il faut passer d'ici!! πῶ! πῶ! πῶ! πρωθυπουργέ!! μίλα τοῦ μπαμπᾶ σου τὴν γλῶσσα κι' ἔς σοῦ λείπῃ νὰ Γαλλικῆς μὲς τὴν... ἐκκλησιᾶ. Κοντὰ ἐτὰ ρόζζ!! ἀναίθετα! αὐτὶ στρέμενον!! αὐτοκτονία!!—Ἀστὴρ Χίου καὶ Εἰρήνης.

Ἀπόφασις στρατοδικείου Ἀνοικτοκάρδων! Ἐνεκεν λωποδυτικῶν κροσμάτων γεναμένων τὸ Πάσχα κατεδικασθῆ ἐπὶ ἀμελείᾳ καθήκοντων ὁ Ἀβγύπτιος Πρίγκιψ (μαουσι) ἀξιωματικῶς καταδιώξεως!! εἰς διφρακτον πρόστιμον.—Διατάσσεται Μελεξεδέμου Ὀνειρο ἐκτελεσθῆ ἀπόφασις.—Περιπατητῆς τοῦ Σερβῶ (ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν.)

Ἐὐχαριστῶ Μαγαμὴν Ἀκρομάλι ἀνευχομένη. Δηλῶ νέον μου φεudόναμον.—Ἀυστηρῆς Ὑπαξις. (H, 241)